

Gange saa stærkt Hang til at tage Andrés Elen- dom, som den, der kun skjæler een Gang, og bør derfor ei heller belægges med en Straf, der er Summen af Straffene for den ved et enkelt Tyveri udviste uvægtige Tilbøielighed. Men omvendt vøjer derimod Straffen i indre Styrke og Virksomhed ved uafbrudt Fortsættelse i større Forhold, end den vøjer i Tid. Dersom Tyven, der for tvende Tyverier, hvoraf hvert enkelt i Lovens Dine kunde fortjene Straf af 3 Gange 5 Dages Bånd og Brød, vilde komme til at udholde samme Straf i 6 Gange 5 Dage, vilde han i Virkelighed blive underkastet et meget føleligere Døde, end om han var kommen til at udstaae 3 Gange 5 Dages Bånd og Brød for hvert enkelt Tyveri. Betragtninger af denne Natur kunne ikke antages at have været Lovgiveren fremmede ved Straffebudets Fastsættelse. En simpel Sammenlægning af Straffene vilde saaledes komme i Strid med Retfærdighed og Lovens Tanke, og det maa derfor blive Dommerens Sag indenfor den lovbestemte Grændse at træffe et skjønsmønt Valg; han maa ikke sammenlægge, men udmaale, og under denne Udmaaling lade hver enkelt Lovovertrædelse medvirke til at bestemme Straffens Størrelse. Det er denne Fremgangsmaade, der fremtræder som Lovudkastets Hovedregel: Naar Noget under samme Sag findes skyldig i flere Forbrydelser, bliver Straffen for disse at fastsætte under Et, saaledes, at de alle medvirke til at bestemme dens Størrelse.

Men ved Siden af saaledes at udtale det almindelige Princip, hvori Lovudkastet holder (det moderate de Cumulationsprincip) udføres nu dette i særlige Regler for de forskellige Tilfælde, som kunne frembyde sig. Det første er det, at Forbrydelsene alle staae under samme Straffebestemmelse, og det er en Stadsfæstelse af Principet og en Afvendelse deraf, naar Lovudkastet i saa Henseende fastsætter, at Dommeren ikke kan overskride den paagjældende Straffebestemmelses højeste Grad, at f. Ex. den, der under Et tiltales for en Mængde simple Tyverier, ikke kan anses med højere Straf end 2 Aars Forbedringshuusarbejde, medmindre der er Spørgsmaal om gjentaget Tyveri (jfr. § 224).

Det næste Tilfælde er det, at den Tiltalte har gjort sig skyldig i flere Forbrydelser, der hver for sig i Loven ere belagte med særlig Straf. Forholdet kan her være af dobbelt Bestaaffenhed, Forbrydelsene kunne i deres Væsen være af samme Slags, alle f. Ex. Tyverier, men ikke bestomindre et eller flere af dem i Loven være belagte med særlige Straffe, fordi de ere af sær særlig Bestaaffenhed, f. Ex. Indbrudstyverier. Ogsaa i saadanne Tilfælde vil Loven imidlertid have givet sin Straffebestemmelse for den grovere Slags af Forbrydelsen et saadant Omfang, at den maa antages tilstrækkelig at ramme saavel den Forbryder, der har gjort sig skyldig i flere saadanne grove Tyverier, som den, der har begaaet grove og simple Tyverier imellem hverandre. Havde alle de af ham begaaede Tyverier været forbundne med Indbrud, vilde saaledes allerede den for det første Tilfælde givne Regel have medført, at Straffen, da alle Forbrydelser i saa Tilfælde vilde staae under samme Straffebestemmelse, ikke kunde overskride den højeste Grad af Straf for Indbrudstyveri. — Forbryderen bør naturligvis ikke kunne straffes haardere, fordi ikkun et enkelt af de Tyverier, hvorfor han nu drages til Ansvar, har været forøvet ved Indbrud, og de andre alene simple Tyverier. Underledes stiller Sagen sig, hvis Forbrydelsene ere af forskelligt Slags. Selv om der efter deres Natur kan være et vist Slægtskab imellem dem, som Tyveri, Bedrageri og andre Forbrydelser mod Eiendomsretten, vil Lovens Straffebestemmelse dog nærmest være fastsat efter Indholdet af den særlige Brøde, og allerede her vil det ved Straffens Udmaaling ofte være umuligt at holde sig indenfor Grændserne af den Straffebestemmelse, der fastsætter den højeste Straf, naar der i Virkelighed skal kunne tillægges alle de begaaede Forbrydelser Indskyldelse paa Straffen, og i endnu højere Grad vil dette være Tilfældet, naar der er Tale om Forbrydelser, der ere af aldeles forskjellig Natur. Ere nu tilmed de begaaede Forbrydelser udførte til forskjellig Tid, efter forskjellig forbryderisk Beslutning og ved bestemt affondrede Handlinger, vil Principet: hver Forbrydelse sin Straf, ofte fødre, at selv Grændserne for den i Loven for den største af